

Arrest

nr. 105 187 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat N. SCHEVENEELS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 juni 2012 en heeft zich op 6 juli 2012 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 september 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 februari 2013.

1.3. Op 13 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim te zijn, afkomstig uit Jhelum in de provincie Punjab, waar u ook steeds heeft gewoond. U studeerde tot en met de tiende klas, en bereidde zich vervolgens thuis voor op uw eindexamens van de twaalfde klas, maar slaagde hiervoor niet. U werkte nadien enige tijd als leerjongen van een schilder, en vervolgens in een autozaak waar u banden herstelde. U verbleef ook enige tijd in het Verenigd Koninkrijk, u denkt dat dit eind 2009 was. Uw bedoeling was om zes maanden te blijven met een "visit visa", maar uiteindelijk bleef u er maar een maand en keerde u dan naar Pakistan terug. U had dit visum verkregen via een smokkelaar. Uw problemen begonnen in augustus 2011. U was onderweg met een riksja samen met uw neef Ashfaq toen de riksja werd tegengehouden door drie jongens. Ze wilden naar Gujrat, maar de chauffeur zei dat de riksja al bezet was. Er ontstond ruzie, en toen jullie tussenbeide kwamen viel er plots een pistool uit de zakken van een van hen. Omstaanders hadden al de politie geroepen die twee jongens arresteerde, de derde kon ontsnappen. De jongens bleken na foullering zeer zwaar bewapend te zijn. U hoorde nadien ook op het nieuws dat het gevaarlijke mannen waren. Ongeveer een week nadien was u met uw vader onderweg toen jullie wagen werd beschoten. Niemand raakte gewond. U zag de ouders niet maar vermoedt dat het te maken had met het incident van de week voordien. U vertelde uw vader alles. Jullie lieten de wagen repareren maar dienden geen klacht in bij de politie. U lichtte ook uw neef in. Op 2 september 2011 hoorde u nadat u net voordien gaan vissen was met uw neef, dat hij in zijn eigen huis vermoord was door een onbekende. U vertelde de politie over de vorige incidenten. Er werd een klacht opgesteld over de moord op uw neef maar niemand werd gearresteerd. U denkt dat uw neef vermoord werd uit wraak wegens het incident met de riksja, en vreest hetzelfde lot te ondergaan. U verbleef de laatste 8-9 maanden niet meer in Jhelum maar achtereenvolgens bij een van uw zussen, in Lala Musa, Gujrat, Abbottabad en Chak Sawari. U was de laatste drie maanden in Abbottabad. U vreesde ook zelf te worden beschuldigd van de moord op uw neef als de politie de echte ouders niet kon vinden. Vanuit Abbottabad reisde u eind mei 2012 naar Quetta, vanwaaruit u de grens met Iran overstak. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk reisde u naar België waar u op 4 juli 2012 aankwam en op 6 juli 2012 asiel aanvraag. U heeft nog contact met uw familie in Pakistan en vernam van uw vader dat uw problemen nog steeds niet zijn opgelost en dat u niet mag terugkeren. Uw vader krijgt sinds uw vertrek dreigtelefoons van onbekenden.

U legde ter staving van uw asielaanvraag volgende documenten voor: een kopie van de identiteitskaart van uw vader en uw oom, foto's van het lichaam van de neef die vermoord werd, een FIR (First Information Report) dd. 2/09/2011 met vertaling over de moord, een overlijdensakte en vertaling van uw neef, een attest van de reparatie van jullie wagen en vertaling, het registratieformulier van de wagen, en twee enveloppes.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Pakistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of wegens een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst dient te worden vermeld dat u geen enkel origineel bewijs van uw identiteit voorlegt. Nochtans is het kunnen bewijzen van zijn identiteit een essentieel onderdeel van elke procedure, zo ook van de asielprocedure. De asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij kan beschikken voor te leggen. U legde enkel kopies voor van de identiteitskaarten van uw vader en oom, maar niet van uw eigen identiteitskaart. U stelde dat de smokkelaar deze in beslag nam (CGVS p. 6). Dit is een stereotiepe verklaring, die doet vermoeden dat u om bepaalde redenen uw identiteitskaart niet wil voorleggen aan de Belgische asielinstanties. Immers beweerde u tijdens uw eerste gehoor op DVZ dat u uw identiteitskaart gewoon thuisliet in Pakistan (zie DVZ Verklaring vraag 21). Bovendien zou u nog in het bezit zijn van een geboorteakte in Pakistan, maar ook die legt u niet voor (CGVS p. 6-7). U had er blijkbaar nog niet aan gedacht dat te laten bezorgen, hoewel u al sinds juli 2012 in België bent en dus voldoende tijd had om alle mogelijke identiteitsbewijzen te bezorgen. Bovendien heeft u regelmatig contact met uw familie in Pakistan, en kon u wel andere stukken voorleggen om uw asielaanvraag te bewijzen (CGVS p. 6). Een voldoende verklaring voor het ontbreken van de originele documenten die uw identiteit bewijzen geeft u dus niet. Gezien het ontbreken van een origineel identiteitsdocument toont u uw identiteit derhalve niet genoegzaam aan. Door het tekortschieten in uw medewerkingsplicht wordt uw algehele geloofwaardigheid reeds aangetast.

Daarnaast dient ook te worden vermeld dat u initieel uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk voor de Belgische asielinstanties trachtte te verzwijgen. Zo repte u hierover met geen woord tijdens het eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Nochtans werd toen gevraagd naar een paspoort en of u een visum bezat voor België of een andere Europese lidstaat (zie Verklaring vraag 21-24). U ontkende telkens. Pas tijdens het gehoor op het CGVS geeft u toe al eerder in het buitenland te zijn

geweest, met name in het Verenigd Koninkrijk (CGVS p. 5). Merkwaardig is dat u dit verblijf niet goed in de tijd kan situeren. U denkt ergens eind 2009 naar het Verenigd Koninkrijk te zijn gegaan, en zou er maar een maand gebleven zijn, hoewel u een visum had dat zes maanden geldig was. Wanneer u naar Pakistan terugkeerde kon u zich niet meer herinneren, wat toch merkwaardig is gezien u een opgeleide jongeman bent en u slechts één keer naar het buitenland zou gereisd hebben (CGVS p. 5). Deze vaststelling, samen met het gegeven dat u het bezit van een paspoort en visum verzweeg doen vermoeden dat u niet vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Pakistan terugkeerde, zoals u zelf beweerde (CGVS p. 5). U legt van uw terugkeer geen enkel begin van bewijs voor, aangezien de smokkelaar ook uw paspoort zou hebben ingehouden, wat weinig geloofwaardig is gezien uw eerdere bedrieglijke verklaringen over het bezit van een paspoort.

Wat er ook van zij, uw verklaringen omtrent de problemen die u in Pakistan had, en waardoor u vreest nog steeds te zullen worden vermoord zijn onvoldoende duidelijk en concreet, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling staat. Uw problemen begonnen toen u met uw neef met een riksja onderweg was en de riksja werd tegengehouden door enkele jongemannen. Ze wilden per sé naar Gujrat, terwijl de riksja al bezet was. Tijdens de ruzie die ontstond zou bij een van hen een pistool uit zijn zakken gevallen zijn. Toen de politie die erbij was geroepen twee van hen fouilleerde bleken zij allebei zeer zwaar gewapend te zijn (CGVS p. 9). Wegens uw betrokkenheid bij hun arrestatie vreest u hetzelfde lot te zullen ondergaan als uw neef, die intussen vermoord werd (CGVS p. 10). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u geen enkel idee heeft wie u eigenlijk zou moeten vrezen. U weet dat bij die ruzie in augustus twee van de drie mannen werden opgepakt door de politie, maar wie zij waren, of zij tot een bepaalde groepering of criminele bende behoorden, of wat hun bedoeling was toen zij ruzie maakten met de riksjauffeur, daarvan heeft u geen enkel idee (CGVS p. 10, 12). Hun identiteit kent u ook helemaal niet. In uw eerdere gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u nog dat het gaat om terroristen (zie DVZ Vragenlijst p. 3). U werd hiermee geconfronteerd maar kon geen verder verduidelijking bieden over wat u bedoelde met 'terroristen' (CGVS p. 13). Het is trouwens merkwaardig dat die zwaar bewapende jongens een riksja zouden tegenhouden om via een weg waarop riksja's niet toegelaten zijn naar Gujrat te rijden, gezien het mogelijke risico dat ze zouden worden gestopt door de politie (CGVS p. 11). Uw verklaring dat dit toch vaak gebeurde en dat de politie niet overal kan zijn is niet voldoende, aangezien zij in hun situatie vermoedelijk meer voorzichtigheid aan de dag zouden leggen. U blijkt ook amper te weten wat er met hen gebeurd is na hun arrestatie, u stelde enkel nog op het nieuws gehoord te hebben dat het 'gevaarlijke mannen' zijn (CGVS p. 11). Waarom zij precies als zo gevaarlijk bestempeld werden weet u niet. U lijkt er ook niet zeer in te zijn geïnteresseerd want aan de politie heeft u hierover nooit meer iets gevraagd (CGVS p. 11).

In verband met de andere incidenten die zich nadien hebben voorgedaan dient te worden vermeld dat u onvoldoende aantoont dat er een rechtstreeks verband is met de arrestatie van die twee voor u onbekende mannen, voor zover aan dit element geloof wordt gehecht. Ongeveer een week na het incident met de riksja werd de wagen waarin u met uw vader onderweg was beschoten. U heeft de dader(s) echter niet gezien (CGVS p. 10). U vermoedt dat er een band bestaat met het vorige incident. In die zin is het erg vreemd dat jullie de schietpartij dan niet zijn gaan aangeven bij de politie, zodat zij eventueel verder onderzoek konden doen om de dader(s) te vatten (CGVS p. 10). Dit is des te vreemder, aangezien u zelf nooit problemen heeft gekend met de Pakistaanse autoriteiten. U bent nooit gearresteerd of aangeklaagd, u diende nooit voor een rechtbank te verschijnen (CGVS p. 9). U behoort ook tot de religieuze meerderheid, en was ook nooit politiek actief waardoor er geen redenen zijn die een verband houden met de Vluchtelingenconventie waarom u mogelijk geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten. Door zelf geen klacht in te dienen maakt u het trouwens die autoriteiten moeilijker afdoende bescherming te bieden. U zou enkel uw neef hebben verwittigd, en zelf zou u zich gedeisd hebben gehouden. Vervolgens werd uw neef begin september 2011 vermoord. U vermoedt als wraak, maar u heeft geen enkel idee van de dader(s), aangezien er geen getuigen waren (CGVS p. 11). U verklaart dat er niemand werd gearresteerd, wat gezien het feit dat er geen getuigen waren niet zo uitzonderlijk is (CGVS p. 12). Bovendien blijkt u slechts te vermoeden dat de politie geen onderzoek deed, aangezien u daar geen informatie over heeft. Een advocaat contacteerde uw familie niet, terwijl u misschien wel op die manier meer te weten zou kunnen komen over het verdere verloop van het onderzoek.

Nadien zou u niet meer thuis hebben verbleven, maar acht à negen maanden op verschillende plaatsen hebben gewoond. In die periode kende u geen problemen meer, toch besloot u eind mei 2012 om Pakistan te verlaten, omdat u nergens in het land veilig zou zijn. Aangezien u in die periode geen problemen meer kende, toont u onvoldoende aan dat u elders in Pakistan niet veilig zou zijn. Bovendien voegde u eraan toe dat u vreesde zelf te worden beschuldigd van de moord op uw neef, in het geval de politie de dader niet zou vinden (CGVS p. 12). Dit is echter een louter hypothetische vrees, gebaseerd op vermoedens en een algemene situatie, aangezien u niet bent aangeklaagd of verdacht.

Bovendien kan men zich de vraag stellen indien u werkelijk zo vreesde vervolgd te worden door uw vijanden, waarom u wachtte tot eind mei 2012 om het land te verlaten, ongeveer acht maanden na de moord op uw neef. Waarom u toen pas vluchtte is onduidelijk, te meer omdat er na de moord geen incidenten meer zijn geweest. Verder verklaarde u dat uw vader sinds uw vertrek uit Pakistan dreigtelefoons krijgt van onbekenden (CGVS p. 12). Het is vooreerst merkwaardig dat die dreigtelefoons pas zouden komen sinds u uit Pakistan vertrokken bent. Daarnaast weet u niet wat er in die dreigtelefoons wordt gezegd aangezien u dat niet aan uw vader heb gevraagd (CGVS p. 13). Dit getuigt niet echt van een bijzondere interesse. Bovendien zou dit niet gemeld zijn aan de politie. Dat dit een beslissing is van uw vader is een flauw excuus wat de ongelooftwaardigheid van dit element en van uw gehele asielrelaas nog meer op de helling zet.

Wat de voorgelegde documenten betreft kan worden gesteld dat zij gezien bovenstaande opmerkingen de appreciatie van uw asielaanvraag niet in positieve zin kunnen wijzigen. Vooreerst hebben documenten slechts waarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. De identiteitskaarten van uw vader en oom kunnen een aanwijzing zijn van hun identiteit maar zijn geen bewijs van uw eigen identiteit. De documenten betreffende uw neef (foto's, overlijdensakte, FIR) kunnen aantonen dat uw neef vermoord werd, maar zijn geen voldoende bewijs dat u zelf een concrete vrees voor vervolging diende te vrezen. Bevreemdend is ook dat van het incident waarbij uw wagen beschoten werd volgens de door u voorgelegde vertaling niks vermeld staat in het FIR. Bovendien is het merkwaardig dat op de overlijdensakte als datum voor de melding van de dood van uw neef 13 maart 2012 staat vermeld, dus zes maanden nadat het gebeurd is. U geeft als verklaring dat dit toen pas gemeld werd omdat u documenten nodig had, maar ook dit is vreemd want u was toen zelfs nog niet uit Pakistan vertrokken (CGVS p. 13). Het attest van de autohersteller is een handgeschreven document dat door iedereen kan zijn opgesteld en weinig objectieve bewijswaarde heeft. Zelfs als voor waar wordt aangenomen dat jullie wagen wegens vuurschoten hersteld werd, dan nog zegt dit document niets over de omstandigheden waarin dit gebeurde, of over de daders.

Tot slot erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste onderdeel "Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling" wijst verzoeker er in een eerste "middel", getiteld "bewijs van identiteit", op dat hij thans een geboorteakte aanbrengt en dat hieruit zijn identiteit blijkt. Hij merkt op dat hij dit document niet eerder kon neerleggen omdat hij "niet sporadisch contact heeft met zijn familie" en gelet op het feit dat het stuk vertaald moest worden. In een tweede "middel" met als titel "met betrekking tot het verblijf in het VK" voert hij aan dat het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid zorgt. Niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker, aldus verzoeker. In een derde "middel", getiteld "gegronde vrees voor vervolging" oppert verzoeker, verwijzend naar documenten die hij als bijlage aan zijn verzoekschrift voegde, thans het bewijs voor te leggen van zijn gegronde vrees voor vervolging. Uit die stukken blijkt immers, zo licht hij toe, dat hij verdacht wordt van moord en gearresteerd zal worden zonder zich hiervoor te hebben kunnen verdedigen. Er zijn reeds een aantal oproepingen verzonden om te verschijnen voor de rechtbank te Jhelum, aldus verzoeker die hiervoor opnieuw verwijst naar de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoede stukken. Volgens verzoeker vergroot het feit dat hij de identiteit niet kent van de mannen die hem aanvielen en bedreigden nog meer zijn vrees. Het feit dat hij niet weet wie hij moet vrezen, maakt zijn angst des te groter. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij de politie na het incident waarbij hij en zijn vader werden beschoten niet inlichtte omdat deze, zo meent hij, zonder duidelijke aanwijzingen en na betaling van geld toch niets ondernemen. Hij zag, zo stelt hij, het nut er dan ook niet van in om hen over het voorval in te lichten.

In een tweede onderdeel "aangaande de weigering van het subsidair beschermingsstatuut" oppert verzoeker dat hij vreest bij een terugkeer naar zijn land van herkomst hetzelfde lot te zullen ondergaan als zijn neef, die in september 2011 door onbekenden werd vermoord. Hij zal, zo merkt hij op, eveneens

gefolterd en/of vermoord worden door dezelfde onbekende man(nen) als diegene(n) die zijn neef heeft/hebben vermoord. Aldus loopt hij, zo besluit hij, persoonlijk het risico op schade.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van een geboortecertificaat met een kopie van de vertaling alsook kopies van documenten 'bewijs van vervolging in Pakistan' met kopies van de desbetreffende vertalingen. Naar deze laatste documenten verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift als 'oproeppingen aan verzoeker verzonden om te verschijnen voor de Rechtbank te Jhelum'.

Ter terechtzitting wijst de raadsman van verzoeker erop dat de originelen van de bij het verzoekschrift gevoegde kopies dezelfde dat nog per aangetekend schrijven zullen worden overgemaakt. De verwerende partij repliceert dat het voorleggen van originelen van de bij het verzoekschrift gevoegde kopies geen afbreuk doet aan de vaststellingen die zij dienaangaande maakte in haar nota met opmerkingen.

Op 17 mei 2013, na de terechtzitting, stuurt verzoeker de Raad de originelen van de aan het verzoekschrift toegevoegde kopies.

2.2. Verzoeker levert in zijn "middelen" kritiek op de motieven van de bestreden beslissing waardoor hij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 februari 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat verzoeker geen enkel origineel bewijs van zijn identiteit voorlegt. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker initieel zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk voor de Belgische asielinstanties trachtte te verzwijgen. Voorts wordt opgemerkt dat verzoekers verklaringen omtrent de problemen die hij in Pakistan had en waardoor hij vreest nog steeds te zullen worden vermoord onvoldoende duidelijk en concreet zijn waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op de helling staat. Verzoeker toont daarenboven, zo luidt de beslissing voorts, onvoldoende aan dat er een rechtsreeks verband is tussen de arrestatie in augustus 2011 van de twee voor hem onbekende mannen, voor zover hier geloof aan wordt gehecht, en de incidenten die zich nadien zouden hebben voorgedaan. Volgens de commissaris-generaal toont hij, gelet op zijn verklaring dat hij de laatste acht à negen maanden voor zijn vertrek op verschillende plaatsen woonde en geen problemen meer kende, ook onvoldoende aan dat hij elders in Pakistan niet veilig zou zijn. Betreffende zijn vrees zelf te worden beschuldigd van de moord op zijn neef in het geval de politie de dader niet zou vinden, wordt geoordeeld dat dit een louter hypothetische vrees is. Bovendien kan men zich, zo luidt de bestreden beslissing verder, de vraag stellen waarom verzoeker, indien hij werkelijk vreesde vervolgd te worden door zijn vijanden, nog tot eind mei 2012 wachtte om zijn land te verlaten, ongeveer acht maanden na de moord op zijn neef. Met betrekking tot de dreigtelefoons die zijn vader sinds zijn vertrek van onbekenden zou hebben gekregen, wordt erop gewezen dat het merkwaardig is dat deze er pas kwamen nadat hij uit Pakistan was vertrokken. Het feit dat verzoeker niet weet wat er telefonisch aan zijn vader wordt gezegd omdat hij hem hierover niet heeft bevroegd, getuigt, zo wordt geoordeeld, niet echt van een bijzondere interesse. De commissaris-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Aangezien het een uiterst lokaal conflict betreft, in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, verzoeker niet uit die regio komt en hij geen vrees dient te koesteren voor extremistische elementen of zijn autoriteiten, staat volgens de commissaris-generaal niets verzoekers terugkeer naar Pakistan in de weg. Betreffende de neergelegde documenten wordt geoordeeld dat deze niet van aard zijn om de voormelde conclusies te wijzigen.

2.4. Waar verzoeker verwijst naar de door hem neergelegde geboorteakte, merkt de Raad op dat dit stuk, in tegenstelling tot wat hij beweert, geenszins een begin van bewijs vormt van zijn identiteit. Immers, de geboorteakte bevat de informatie dat een zekere B.A. op 23 juni 1986 in het dorp Saeela geboren is, maar bevat geen (pas)foto die toelaat deze gegevens uit de burgerlijke stand aan verzoeker te verbinden. Verzoeker levert dus nog steeds geen bewijs van zijn identiteit, wat nochtans een zeer essentieel element is in de asielprocedure.

2.5. Overigens houdt zijn huidige uitleg voor het dermate laat(tijdig) aanbrenge van zijn geboorteakte geen steek. Verzoeker werd tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken einde juli 2012 reeds gewezen op het belang van identiteits- en andere documenten ter staving van zijn relaas (vragenlijst CGVS, p. 1). Zijn vader, met wie hij blijkens zijn verklaringen soms telefonisch contact heeft (gehoorverslag CGVS, p. 6) stuurde hem eerder al op 26 januari 2013, zo blijkt uit de neergelegde enveloppen die zich in het administratief dossier bevinden, verscheidene documenten, waarvan sommigen eveneens voorzien van een vertaling. Door tot midden maart 2013 te wachten om zijn geboorteakte aan de Belgische asielinstanties te bezorgen, schiet verzoeker te kort in de medewerkingsplicht die op hem, net zoals op elk andere kandidaat-vluchteling, rust.

2.6. De commissaris-generaal stelde ook terecht vast dat verzoeker tijdens zijn gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal manifest uiteenlopende en tegenstrijdige redenen gaf waarom hij heden niet (meer) in het bezit is van zijn identiteitskaart. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker dat hij zijn identiteitskaart thuis in Pakistan had achtergelaten (verklaring DVZ, nr. 21). Tijdens zijn gehoor nadien op het Commissariaat-generaal beweerde hij echter dat de smokkelaar het van hem had afgenomen (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 8).

2.7. Verzoekers verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en die nadien tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal vertonen, zo stelt de Raad vast, ook met betrekking tot andere zeer belangrijke punten uit zijn relaas ernstige incoherenties en tegenstrijdigheden.

Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de daders bij het incident met de riksja op hem en zijn neef en de vele omstaanders begonnen te schieten en dat er gelukkig niemand gewond raakte (vragenlijst DVZ, p. 3). Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal repte hij echter met geen woord over schoten die tijdens dat conflict zouden zijn gelost. Hij stelde er enkel dat tijdens de ruzie met de onbekende mannen plots een pistool uit de zak van een van die mannen zou zijn gevallen, en dat nadien toen de politie twee van de drie daders had opgepakt en gefouilleerd, bleek dat zij zwaar bewapend waren (gehoorverslag CGVS, p. 9). Hij verklaarde echter op geen enkel moment aan de commissaris-generaal dat zij hen met een van hun vele wapens onder vuur hadden genomen.

Daarnaast maakte verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts gewag van één schuilplaats, met name bij zijn zus in Abbottabad, waar hij de laatste periode van zijn verblijf in Pakistan zou hebben verbleven alvorens er te vluchten (vragenlijst DVZ, p. 3). Op het Commissariaat-generaal sprak hij echter over verscheidene schuilplaatsen. Hij verklaarde er de laatste acht à negen maanden van zijn verblijf in zijn land van herkomst in Lala Musa, Gujrat, Abbottbad en Chak Sawari te hebben verbleven, telkens bij een van zijn zussen (gehoorverslag CGVS, p. 4).

2.8. In het kader van de medewerkingsplicht, waarop eerder werd gewezen, wordt van elke asielzoeker verwacht dat hij zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek indient. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten en informatie van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Van verzoeker kon dan ook redelijkerwijze worden verwacht bij aanvang van zijn asielprocedure, met name tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken, zijn eerdere reis naar het Verenigd Koninkrijk ter sprake te brengen, te meer aangezien hij op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd gevraagd of hij in het bezit is of ooit was geweest van een verblijfsdocument/visum voor België of voor een andere Lidstaat van de Europese Unie, hetgeen hij toen ontkende (verklaring DVZ, nr. 22 en 23).

2.9. Verzoekers huidige uitleg voor zijn verzuim de politie in te lichten na het incident waarbij hij samen met zijn vader in hun wagen zou zijn beschoten, is allerminst ernstig. Uit zijn verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt immers dat hij vermoedde dat er een verband was met het incident een week voordien met de riksja (gehoorverslag CGVS, p. 10). Toen zou de politie, zo blijkt uit zijn verklaringen, twee van de drie daders verantwoordelijk voor het conflict over en bij de riksja hebben gearresteerd (*Ibid.*, p. 9 en 10), waardoor hen bezwaarlijk ernstig kan worden verweten nooit iets te ondernemen. Op het nieuws zou ook zijn verschenen dat het om erg gevaarlijke, gewapende mannen ging (*Ibid.*, p. 11). Dat verzoeker en zijn vader desondanks beslisten om de politie niet over het schietincident in te lichten, terwijl ze dus vermoedden dat het om dezelfde daders ging en ze over duidelijke aanwijzingen van de aanslag op hun persoon beschikten doordat, zo blijkt uit verzoekers

verklaringen aan de commissaris-generaal, hun wagen duidelijk schade vertoonde door de verschillende kogelinslagen (*Ibid.*, p. 10), zet de geloofwaardigheid van die aangehaalde feiten ernstig op de helling. De commissaris-generaal wees er dienaangaande ook volledig terecht en pertinent op dat door zelf geen klacht in te dienen zij nalieten de politie mogelijks verder op weg te helpen in hun onderzoek naar die daders en zij also zelf verhinderden eventuele hulp en/of bescherming van hun autoriteiten te verkrijgen.

2.10. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze minimaal kan aangeven door wie hij wordt vervolgd, minstens dat hij ernstige inspanningen levert om meer te weten te komen over de identiteit en achtergrond van zijn vervolgers. Verzoeker geeft thans in zijn verzoekschrift aan/toe nog steeds niet te weten wie de mannen zijn die hem aanvielen en bedreigden. Zijn onwetendheid hieromtrent heeft hij, zo stelt de Raad vast, volledig aan zichzelf te danken. Verzoeker heeft zich immers, zo blijkt uit zijn verklaringen aan de commissaris-generaal, nooit bij de politie geïnformeerd over de namen van de twee personen die in augustus 2011 tijdens het conflict over de riksja werden gearresteerd en die verantwoordelijk zouden zijn voor alle problemen die hij en zijn familie nadien kenden (*Ibid.*, p. 11). Hij liet geheel na de politie te bevragen over die daders en informeerde niet wat er met hen gebeurde na hun arrestatie. Zijn verklaring aan de commissaris-generaal dat indien hij de politie hiernaar zou vragen, zij toch niet zullen antwoorden, berust aldus niet op enige concrete ervaring en rechtvaardigt of verklaart dan ook geenszins zijn totaal verzuim zich hierover te (trachten te) informeren. Verzoekers totaal gebrek aan interesse in de identiteit en het lot van zijn vervolgers ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en de ernst van zijn verklaarde vrees voor vervolging.

2.11. Verzoeker laat, zo stelt de Raad vast, verschillende overwegingen uit de bestreden beslissing geheel ongemoeid. Zo brengt hij niets in tegen de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal dat het feit dat hij zich bij zijn vader niet informeerde over de inhoud van de dreig telefoons die deze na zijn vertrek zou hebben gekregen van een gebrekkige interesse in zijn verklaarde problemen getuigt en dat het, gezien zijn vrees vervolgd te worden door zijn onbekende vijanden, merkwaardig is dat hij na de moord op zijn neef nog tot eind mei 2012 oftewel meer dan acht maanden wachtte alvorens zijn land te verlaten. Ook over de vaststelling dat hij geen afdoende verklaring weet te geven voor het merkwaardige gegeven dat de door hem neergelegde overlijdensakte van zijn neef 13 maart 2012 vermeldt als datum voor het vermelden van diens overlijden, zijnde zes maanden na de overlijdensdatum en nog voor het beweerde vertrek van verzoeker uit Pakistan, rept hij thans in zijn verzoekschrift met geen woord. Deze pertinente motieven, welke de commissaris-generaal mede en volledig terecht, tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas deden besluiten, blijven derhalve onverminderd gehandhaafd en de Raad maakt hen tot de zijne.

2.12. Verzoeker voegt thans als bijlage aan zijn verzoekschrift enkele documenten waaruit volgens hem blijkt dat hij in Pakistan verdacht wordt van moord en bij een terugkeer gearresteerd zal worden zonder zich te kunnen verdedigen.

Uit de door hem aangebrachte documenten blijkt dat de zaak waarin hij wordt beschuldigd en waarin hij al enkele malen werd opgeroepen om voor de rechtbank van Jhelum te verschijnen al van september 2011, oftewel meer dan anderhalf jaar geleden, dateert/loopt. Verzoeker bleek tijdens zijn gehoren echter totaal niet op de hoogte van het bestaan van die zaak tegen zijn persoon. Integendeel, hij gaf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk te kennen geen weet te hebben van enige klacht (van politie of derden) tegen hem (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 13). Een van de bijgebrachte documenten, die verzoeker kwalificeert als 'oproepingen aan verzoeker verzonden om te verschijnen voor de Rechtbank te Jhelum', dateert van 16 februari 2013. Een tweede document dateert vermoedelijk van 26 november 2012, hoewel de datum blijkt uit het oorspronkelijke stuk en geenszins is opgenomen in de vertaling van het desbetreffende stuk. Op het derde stuk is geen datering van het stuk voorzien, tijdsaanwijzingen die het stuk wel bevat zijn de datum van de zaak, zijnde 2 september 2011 en de datum waarop 'actie' werd ondernomen, zijnde 13 november 2012.

Dat verzoeker ondanks zijn contacten per telefoon en via Facebook met familie, in het bijzonder zijn vader en een van zijn zussen, en vrienden (gehoorverslag CGVS, p. 6), eerder tijdens zijn gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken (op 20 juli 2012) en het Commissariaat-generaal (op 5 februari 2013) totaal niet op de hoogte was van het feit dat er in zijn land van herkomst reeds sinds september 2011 een moordzaak tegen hem zou lopen en hij minstens sinds november 2012 werd opgeroepen om in de desbetreffende zaak te verschijnen voor de rechtbank van Jhelum, is allerminst aannemelijk of geloofwaardig. Deze vaststelling maakt dat aan die beweerde rechtszaak tegen hem niet het minste

geloof kan worden gehecht. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat het in Pakistan gemakkelijk is om aan vervalste documenten te geraken (Landeninformatie, *Subject Related Briefing "Pakistan" - "Corruptie en documentenfraude"* dd.09/03/2012).

2.13. Verzoekers verklaarde vrees gezocht te worden door zijn autoriteiten valt bovendien moeilijk in overeenstemming te brengen met de vaststelling dat de door hem neergelegde geboorteakte op 11 maart 2013 de stempel "attested" van de "Oath Commissioner Jhelum" kreeg.

2.14. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.15. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.16. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Verzoeker is echter niet uit die regio afkomstig, doch zou blijkens zijn beweringen uit de centraal- en zuidoostelijk gelegen provincie Punjab komen, waardoor, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, niets zijn terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg staat. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Hij brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst toch een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in voormelde bepaling van de vreemdelingenwet.

2.17. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

De aangevoerde "middelen" zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER